

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

Ridván 155

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

I denne tid befinner vi oss halvveis i Fireårsplanen, og med oppløftede hjerter stadfester vi at bahá'í-samfunnet verden over gjør en banebrytende innsats på et dynamisk trinn i sin utvikling. Prosessen med inntreden i skarer, som samfunnet konsentrerer sine krefter om, går tydelig fremover.

Det er tre utviklingslinjer som høyner våre forventninger. Den ene består i de solide resultater som oppnås overalt hvor opplæringsinstitutter er i virksomhet. Titusener har i løpet av de siste to år gjennomført minst ett instituttkurs. De umiddelbare virkningene på dem har vært en meget sterkere tro, en mer bevisst åndelig identitet og en dypere forpliktelse overfor bahá'í tjeneste. Den annen gjelder den tydelige bedringen i forhold som berører opprettelse og fornyelse av lokale åndelige råd. Beslutningen om å danne disse institusjonene kun på den første dag i ridván, og om å gjøre det hovedsakelig etter initiativ fra de samfunn de tilhører, ble satt ut i livet i 1997. Skjønt det inntraff en umiddelbar, men ikke uventet nedgang i antall lokale råd i verden, så var svignet ikke særlig stort. Faktisk kunne man i noen land notere seg en økning. Dette resultatet tyder på at modningsprosessen for disse guddommelig forordnede institusjoner holder stø kurs. Den tredje er at en ny tiltro til undervisning ansporer vennene og gir imponerende resultater i ulike områder. Potensialet for en jevn og stadig økende tilstrømning av nye troende har alltid vært stort, og vi kan med forvisning si at evnen til å realisere dette mer enn noen gang før er under systematisk utvikling i gjennomføringen av denne planen.

I tillegg til disse tegn på fremgang ser vi med tilfredshet at anleggsprosjektene på Karmelfjellet fortsatte å skride vidunderlig raskt frem og dermed oppfylte fremdriftsplanen for året som nettopp er gått. Umiddelbart foran oss står opprettelsen av tre nye nasjonale åndelige råd i mai - Saba, Sarawak og Slovakia - og gjenopprettelsen av Nasjonalt Åndelig Råd i Liberia, noe som vil øke tallet på søyler for Det Universelle Rettferdighetens Hus til 179. Når vi tenker over de guddommelige gunstbevisninger som skjenkes vårt samfunn, erkjenner vi med dyp takknemlighet de tjenestegjæringer som gjøres av Guds Saks Hender som enkeltpersoner, av Det Internasjonale Undervisningssenter og av rådgiverne og deres hjelpere i alle verdensdeler. De nasjonale åndelige råds tiltagende styrke øker også vår visshet om at formidable seire er nær forestående.

Som bakgrunnskontrast til dette forfriskende bildet av samfunnets fremtidsutsikter står en planet som er i strid med seg selv. Og dog, midt i den trøsteløse ensomheten som er en så utbredt følelse blant folk, er det tydelig at på et eller annet bevissthetsplan finnes det en gryende fornemmelse hos verdens folk av en uimotståelig bevegelse i retning av global enhet og fred. Denne fornemmelsen vekkes i takt med at de fysiske barrierene mellom folkene praktisk talt fjernes av vitenskapens og teknologiens forbløffende fremskritt. Ikke desto mindre er menneskeheten for tiden forstumlet og blendet av ulike prøvelser som ryster verden og av utviklingsprosesser som former den. De stormer og påkjenninger som hamrer løs på samfunnets struktur, er uforståelige for alle unntatt de relativt få av planetens beboere som erkjenner Guds formål for denne dag.

Uten å ense det er våre medmennesker overalt på én og samme tid utsatt for motstridende følelser fremkalt av de samtidige prosessene «vekst og fall, sammenføyning og oppløsning, orden og kaos». Disse ble av Shoghi Effendi utpekt som sider ved Guds større plan og Guds mindre plan, de to

kjente måtene som hans hensikt med menneskeheten fremmes på. Den større plan er forbundet med sterk uro og katastrofe og går fremover med tilsynelatende og tilfeldig uorden, men rent faktisk driver den menneskeheten ubønnhørlig mot enhet og modenhet. Dens virkemiddel er stort sett de mennesker som er uvitende om dens forløp og til og med fiendtlig innstilt overfor dens mål. Som Shoghi Effendi har pekt på, anvender Guds større plan «både de mektige og de ringe som brikker i sitt verdensformende spill, for å nå sin umiddelbare hensikt og for til sist å opprette sitt rike på jord». Økningen av tempoet i de prosesser den setter i verk, gir fremdrift for utviklingslinjer som vi bahá'íer ser på som tegn på at den mindre fred er i ferd med å avtegne seg.

Til forskjell fra Guds større plan, som fungerer på en hemmelighetsfull måte, er hans mindre plan klart skissert, den drives i henhold til ordnede og velkjente prosesser, og den er gitt oss til gjennomføring. Dens endelige mål er Den Største Fred. Den fireårige kampanjen som vi nå er kommet midtveis i, utgjør det nåværende trinn i den mindre plan. Det er oppfyllelsen av dens hensikt vi må vie all vår oppmerksomhet og kraft.

Til tider kan det synes som om forløpet av den større plan forårsaker en forstyrrelse i arbeidet med den mindre plan. Men vennene har all grunn til ikke å la seg forskrekke. For de erkjenner kilden til den tilbakevendende sterke uro som gjør seg gjeldende i verden, og de - som Beskytteren sier- «innrømmer at den er nødvendig, iakttar tillitsfullt dens hemmelighetsfulle prosesser, ber inderlig om at den må bli mindre streng, gjør en intelligent innsats for å mildne dens raseri og imøteser med usvekket syn fullbyrdelsen av den frykt og de forhåpninger som den nødvendigvis må vekke»

Selv et flyktig overblikk over verdensarenaen i de senere år kan ikke annet enn å lede til iakttagelser med særlig betydning for en bahá'í observatør. For det første kan man, midt i støyen fra et samfunn i vill forvirring, øyne en umiskjennelig tendens i retning av Den Mindre Fred. Én spennende antydning ligger i at De forente nasjoner, med støtte fra sterke regjeringer, engasjerer seg mer i behandlingen av mangeårige og påtrengende verdensproblemer. En annen knytter seg til det faktum at verdensledere i løpet av bare de siste måneder gav sin dramatiske anerkjennelse av hva den gjensidige forbindelsen mellom alle land i handels- og finansanliggender virkelig innebærer - en tilstand som Shoghi Effendi så som et uomgjengelig nødvendig aspekt ved en organisk forenet verden. Men en utvikling av enda større viktighet for bahá'í-samfunnet er at et massivt antall mennesker søker åndelig sannhet. Flere nylig utgitte studier er viet dette fenomenet. Ideologiene som dominerte størsteparten av dette århundre, er oppbrukt. Etter hvert som de blekner i løpet av århundrets avsluttende år, vokser det frem en hunger etter mening, en sjelelig lengsel.

Denne åndelige hunger kjennetegnes av en rastløshet, av en tiltagende utilfredshet med samfunnets moralske tilstand. Den er også tydelig i oppblomstringen av fundamentalisme blant ulike religiøse sekter og i forfleringen av nye bevegelser som fremstiller seg som religioner eller sikter mot å ta religionens plass. Her foreligger det iakttagelser som gjør en i stand til å vurdere samspillet mellom de to guddommelig drevne prosessene som er virksomme på planeten. De mangfoldige anledninger som forsynet således gir til å fremlegge Bahá'u'lláhs budskap for søkende sjeler, skaper en dynamisk situasjon for bahá'í-underviseren. Med tanke på den umiddelbart foreliggende oppgaven er innebyrden av dette overmåte oppmuntrende.

Våre forhåpninger, våre målsetninger og våre muligheter til å bevege oss fremover lar seg alle virkeliggjøre ved at vi samler våre bestrebelser om Den Guddommelige Plans hovedmål på dens nåværende trinn, hvilket vil si å bevirke et betydelig oppsving i prosessen med inntreden i skarer. Denne utfordringen kan vi møte gjennom vedvarende innsats, gjennomført med tålmodighet. Inntreden i skarer er en mulighet som ligger godt innen rekkevidde for vårt samfunn. Vedholdende tro, bønn, sjelens tilskyndelser, guddommelig bistand - dette er blant de vesentlige forutsetninger for fremgang i et hvilket som helst bahá'í tiltak. Men for å få i stand inntreden i skarer er det også

helt nødvendig med en realistisk fremgangsmåte, med systematisk handling. Det finnes ingen snarveier. Systematisering sikrer at det er samsvar i innsatsen langs flere linjer basert på vel gjennomtenkte planer. I alminnelig forstand innebærer den en ordnet fremgangsmåte i alt som gjelder bahá'í tjeneste, om det er i undervisning eller administrasjon, i innsats av individuell eller kollektiv art. Skjønt systematisering gir rom for den enkeltes initiativ og spontanitet, indikerer den at det er behov for å være klar i tanken, metodisk, effektiv, standhaftig, avbalansert og harmonisk. Systematisering er en nødvendig måte å fungere på tilskyndet av det påtrengende behovet for handling.

Som bidrag til å sikre en ordnet utvikling av samfunnet er det en av bahá'í-institusjonenes funksjoner å organisere og vedlikeholde en prosess for utvikling av menneskelige ressurser der bahá'ier, nye som veteraner, kan tilegne seg kunnskapen og evnen til å opprettholde en vedvarende utvidelse og befestelse av samfunnet. For en slik innsats er det avgjørende å opprette opplæringsinstitutter, for de er sentre der et større antall personer kan tilegne seg og forbedre evnen til å undervise i troen og til å administrere den. Deres eksistens understreker betydningen av kunnskap om troen som en kilde til et styrket liv for bahá'í-samfunnet og for de personer som utgjør dette.

De foreliggende kjensgjerninger bekrefter at Fireårsplanen fungerer der en systematisk tilnæringsmåte blir forstått og anvendt. De samme kjensgjerninger viser at troens institusjoner, i sin felles innsats på det nasjonale, regionale og lokale plan, åpenbart har holdt fast ved denne forståelsen. Men hos enkeltmenneskene, som planens endelige suksess hviler på, er forståelsen mindre klar. Av den grunn må vi understreke overfor våre medtroende hvor viktig for deres individuelle innsats den er, denne forutsetningen for å lykkes i undervisning og i andre foretagender.

Av nasjonale og lokale institusjoner omsettes planen i programmer og prosjekter. Den peker da blant annet ut retningen, fastsetter mål, ansporer til innsats og sørger for et mangfold av tiltrengte hjelpemidler og materialer til gagn for undervisernes og administratorenes arbeid. Dette er selvsagt nødvendig for at samfunnet skal fungere på behørig vis. Men det er uten betydning med mindre dets enkelte medlemmer gir et positivt tilsvarende ved å delta aktivt. Når den enkelte gjør dette, må personen ta en bevisst beslutning om hva vedkommende vil foreta seg i tjeneste for planen, og om hvordan, hvor og når dette skal skje. Denne målbevisstheten setter den enkelte i stand til å holde rede på hvordan fremgangen i vedkommendes handlinger er, og om nødvendig å endre de tiltak som gjøres. Å bli vant til en slik fremgangsmåte basert på systematisk bestrevelse bringer mening og tilfredsstillelse inn i livet for enhver bahá'í.

Men ut over nødvendigheten av å reagere positivt på appellen fra institusjonene pålegges den enkelte av Bahá'u'lláh den hellige plikt til å undervise i hans Sak, noe han beskriver som den «mest fortjenstfulle av alle gjerninger». Så lenge det finnes sjeler som trenger opplysning, må denne plikten avgjort forbli enhver troendes stadige beskjeftigelse. I oppfyllelsen av den er den enkelte direkte ansvarlig overfor Bahá'u'lláh. «La ham ikke vente på anvisninger,» lyder Shoghi Effendis inntrengende råd, «eller forvente noen spesiell oppmuntring fra sitt samfunns valgte representanter, heller ikke la seg avskrekke av eventuelle hindringer som hans slektninger eller medborgere måtte vise seg tilbøyelige til å legge i veien for ham, ei heller bry seg om bebreidelsene fra sine kritikere eller fiender.» Skriftene etter de sentrale skikkelsene og vår Beskytter er fulle av råd og oppfordringer angående individets uerstattelige rolle til fremme av Saken. Derfor er det ikke til å unngå at vi, på nettopp denne tiden i hele menneskehetens liv, skulle kjenne oss tilskyndet til å rette en appell direkte til hvert enkelt medlem av vårt samfunn om å tenke nøye gjennom den presserende situasjonen vi alle står overfor som Abhá-skjønnetens hjelpere.

Vår lodd, kjære brødre og søstre, er å delta bevisst i en veldig historisk prosess hvis like ingen mennesker noensinne har opplevd. Som et globalt samfunn har vi så langt oppnådd en enestående og strålende suksess i å representere hele spekteret av menneskeslekten, takket være det uvurderlige offer av liv, innsats og formue som tusenvis av våre åndelige forfedre beredvillig har bragt. Det finnes ingen annen sammenslutning av mennesker som kan hevde å ha reist et system som har bevist denne evnen til å forene alle Guds barn i én verdensomspennende ordning. Denne prestasjonen setter oss i en stilling som ikke bare er uforlignelig sterk, men nærmere bestemt innebærer et ansvar vi ikke kan frasi oss. Har ikke hver og én av oss derfor en guddommelig forpliktelse å innfri, en hellig plikt å utføre overfor enhver annen som ennå ikke er oppmerksom på appellen fra Guds siste manifestasjon? Tiden stanser ikke, den venter ikke. For hver time som går, rammer en ny plage en forstyrret menneskehet. Våger vi å nøle?

Det er kun to år igjen til Fireårsplanen avsluttes, bare noen måneder før utgangen av et uforglemmelig århundre. Det som avtegner seg foran oss, er dermed et tofoldig møte med skjebnen. Da den elskede Mester roste det tjuende århundres makeløse potensial, hevdet han at sporene etter det vil vare til evig tid. Grepet av en slik visjon må den årvåkne tilhenger av Den Velsignede Skjønnhet uten tvil være full av ivrige spørsmål om hvilken rolle vedkommende selv vil spille i disse få, flyktige år, og om vedkommende ved slutten av denne såtiden vil ha satt noen merker blant disse varige spor som Mesterens sinn fornemmet. For å sikre et svar som stiller sjelen tilfreds, er én ting nødvendig fremfor alt annet: å handle, å handle nå og å fortsette å handle.

Vår inderlige bønn ved Den Hellige Terskel på vegne av oss alle er at vi må motta guddommelig hjelp og bli styrket i rikt monn i hva enn vi gjør for å bidra til å oppnå Den Guddommelige Plans presserende mål i et så skjebnetungt øyeblikk i menneskets historie.

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)